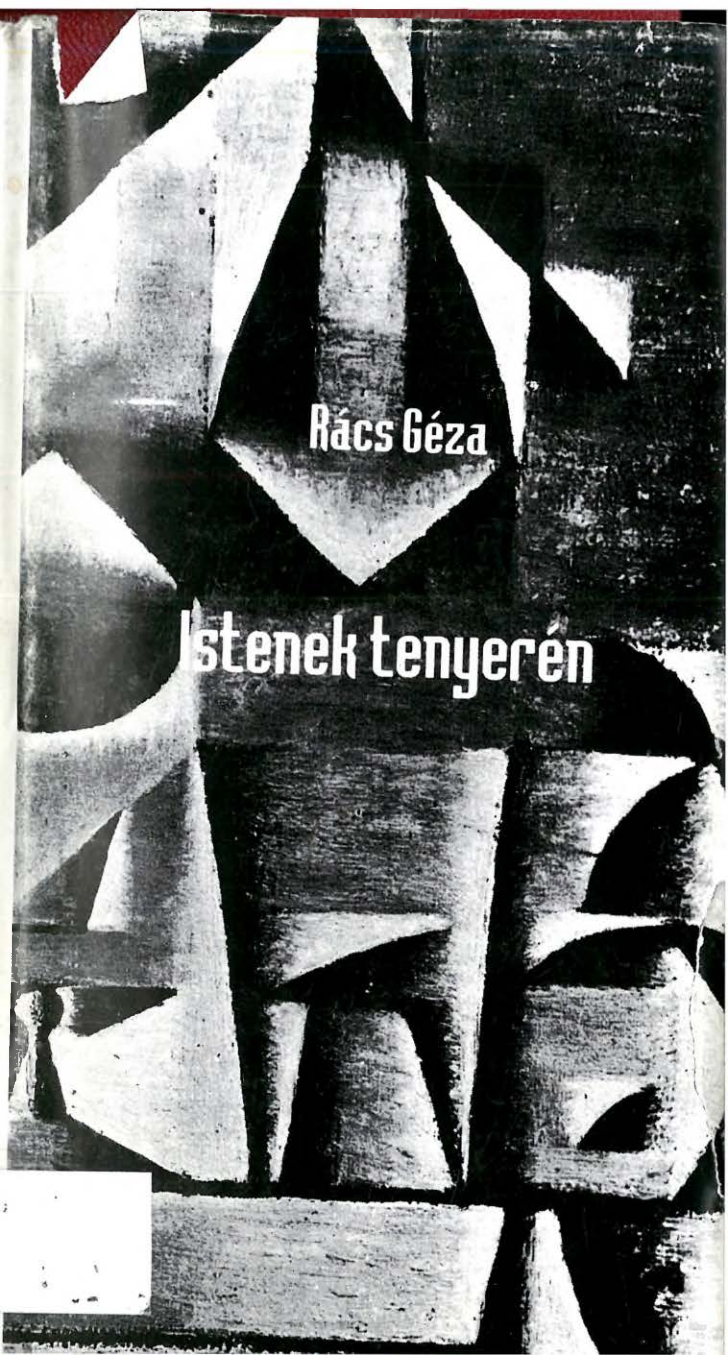

An abstract geometric artwork featuring a complex arrangement of black, white, and grey shapes. The composition includes sharp triangles, rectangles, and irregular polygons, some of which are layered or overlapping. A small red triangle is visible in the top left corner. The overall effect is one of dynamic, fragmented space.

Rács Géza

Istenek tenyerén

K 6240/204

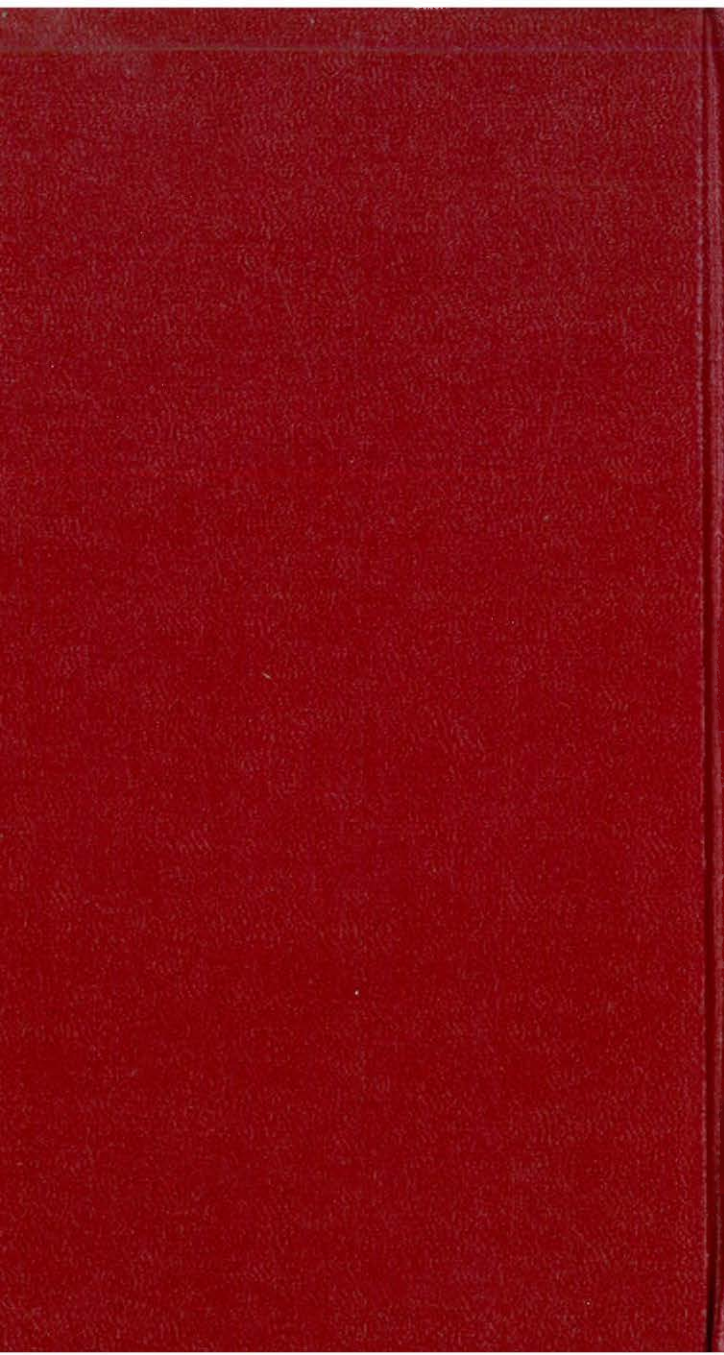
894

R 11

TKBF Szakkönyvtára

00002835

Rács Géza

Istenek tenyerén

Versek

1993

67/333

*A költő halálának 19. évfordulóján
kiadják a Kerner testvérek.*

*A válogatás és a szerkesztés a költői
hagyatékban foglalt, azonos című
kéziratos kötet alapján történt.*

Válogatás Rács Géza költeményeiből

ELŐSZÓ

Nem tartozik a szívderítő feladatok közé az én tíz éve halott barátom versei elé bevezetőt írni. Életútja 1923. november 23-tól, a sárvári szülőháztól 1983. december 26-ig egy budapesti kórházi ágyig, majd pestújhelyi lakása kertjében a saját maga által Kőrösi Csoma Sándor tiszteletére felépített sztupáig nyúlik. A kiadott, piros lótuszvirágokkal keretezett halotti jelentés szerint 1984. január 21-én helyezték el a Bardoba távozott buddhista rendtestvér hamvait a sztupába, remélve a "kedvező újraszületést"

Baráti és költőtársi kapcsolatom vele több, mint negyven éven át tartott. Figyelemmel kísértem alkotó útját a Celldömölki Hírlap hasábjaitól (1942), az Új Idők számain keresztül (1942-1944) a Nők Lapja 1966-1974-es évfolyamáig, a Sárvár című időszakos lapig, a Magyar Rádió Kossuth és Petőfi adóiban 1952 és 1968 között elhangzott verseiig, műfordításaiig. Többek között japán verseket, Brezina és Trakl költeményeit fordította le, az utóbbiak meg is jelentek.

Japán és kínai versektől fordult figyelme a távolkeleti vallási kultuszok képzőművészeti ábrázolása felé. A budapesti szakmúzeumok lelkes látogatója, ismerője volt. Lakásának egyik szobájában gazdag anyagot gyűjtött össze gongokból, görbe krisekből, keleti

mécsesekből, Buddha-szobrokból. A buddhista filozófiával foglalkozva értekezést írt, s ennek alapján nyerte el a buddhista lámái doktori címet.

Költői munkásságában hazai nagyjaink alapos ismerete segítette. Tisztelte Babitsot, jól ismerte Kosztolányit, tanulmányozta a keleti költészetet, maga is írt meditációt a sztupáról és upanisádokat, himnusz-szerű keleti szerelmi költeményeket.

Halálának tizedik évfordulójára jelenik meg e kötet, és ebben íme megkezdí Géza barátom "kedvező újjászületését." Aki e verseket olvassa, az Gézát hallgatja, vele beszélget, ahogy én beszélgettem vele több, mint négy évtizeden át irodalomról, költészetről, az élet mibenlétéről, a világ természetéről.

Éljen hat tovább e könyvben és annak olvasóiban úgy, ahogy bennem él, halhatatlanul.

Urbán László

ISTENEK TENYERÉN

Istenek tenyerén

*felgyúl
és kihuny
a fény
a sötétben
valaki
fél
és énekel*

*szerelem
szenvedés
halál
és újra
születés
az útra
mindenki
vissza
talál*

*sorsok
sorsunk
a tied
és enyém*

élünk

*i s t e n e k
t e n y e r é n*

Mágia

*Kővé
változtatlak
és arannyá
hogy örökkön-örökké
élj.*

*Ami maradandó:
a kő
és a fém.*

*Azt akarom,
hogy kristályarcodon
az évezredek
ne hagyjanak nyomot:
hogy jövődő korok
és új emberek
ugy csodáljanak
és szeressenek
mint én.*

*Szépséged maradjon
égi ajándék.*

*Hullámozó hajad
arannyá váljék.
tested kékeres
fehér
márvány legyen,
sötét rubintcsepp
égjen szemedben
gyémánt szikrázzék
a szíved helyén.*

*Rőt fény
lobban, lángoló kard
hasítja ketté az eget,
torkom öbleiben
poklok üvöltenek.*

*Még kihül a csók szádon:
és elveszel
az örökkévalóságban!*

TIGRIS-DZSÁTAKA

*Magát-emésztő fénnyel
mégegyszer fellobban a Nap:
és csengő dallam tépi szét
a lombok irigy függönyét
a hamuszínű égen
égő áldozat.*

*Kegyetlen, szomorú este,
és te iszonyú messze vagy!*

*Vidám lánycsapat
lépdél táncoló ösvényen:
fejükön a korsó mozdulatlan
kacajuk repül a szélben
a Forráshoz
egyedül ne menj!
A csalitosban tigris hever
s halk éneked nem riasztja el.
Látom fehér ruhádat,
megismerem sugárzó szemed:
Vigyázz! Szépséged égi jel,
rút préda ne legyen.*

*Segits,
varázslat!
És hátam begörbül,
megcsókolom a földet:
bőröm már csíkos,
karmaim nőnek,
én vetődöm rád,
sikolyod megrepeszti az éjszakát,
nem érzed szívverésem.*

*sem féltő ölelésem
fogaim közt hazaviszlek.
És körülvesznek
üvöltő emberek
és vadul kiabálják:
démon, rákszasza!
Testembe nyomul
száz lándzsa vasa,
vérem fehér ruhádra hull,
s te alszol, öntudatlanul.
A Forráshoz
egyedül ne menj!
De minden úgy történik,
ahogy történnie kell.*

*Már csak a csend lélegzik körülöttem:
a m á s i k v i l á g partjáról visszajöttem.
Torkomat félelem szorítja össze,
és megfulladnak bennem a szavak.
Kegyetlen, szomorú este,
és te iszonyú messze vagy!*

Durga

*Nézd, hogy éled újra
minden, ami már volt,
miként ölt zöldselyem
ruhát a téli szenny:
eltemetni kár volt
ezer-sok éven át,
pusztító szemed
áldó sugarát.*

*A múltat ne szánd:
a jövő is a jelenben él!
Fejem fehér csillagokba ér,
ágyékomból ered a kékTejút,
szemeim lángoló Napok
és sugaruk a Semmiségbe fut.*

*Egyedül vagyok,
s te egy vagy velem:
olcsó kis varázslatunk
a Végtelen.*

*Alakod úgy változtatod,
ahogy a gyümölcs
hordja a magot,
és mag a fát.*

*Nézd, hogy éled újra
minden, ami sár volt,
miként ölt zöldselyem
ruhát a téli szenny:
elfeledni kár volt*

*ezer sok éven át
teremtő szemed
örök mosolyát.*

A Pók imája

*A Karma Urai
összetett kézzel,
mélyen
meghajolva
hódoltak a Buddha előtt,
aki lótuszülésben meditált
és kezében
mint apró labda
lebegett a végtelen világ.
"Mester"- így mondanák-
"a Jó és Rossz örök harca dül,
hogyan ítéljük hát?"
De nem szólhatnak,
mert némák,
és a Törvény határán túl
nincsenek szavak,
hiába szállnak az imák,
mint a földbevert karók
láncán körbe rohanó ebek.
Hálójában ül a Pók,
a prizmás szemek
ködén
vágy gőzölög:
"Ismeretlen Hatalom,
köszönöm neked
fonalam erejét
és a Hófehér Szárnyú Lepkét,
a te Küldöttedet!"*

*A Karma Urai kiléptek
a Pók prizmás szeméből,*

egy ujj eltépte a hálót:
hegyén izzó csillag lángolt.
"A SZÉPSÉG nem kötődhet
csak önmagához,
vagy elvész
az anyag börtönében."
A Karma Urai
némán így beszéltek
és meghajolva mélyen,
dicsérték a Tathágotát,
kinek láthatatlan kezében
mint parányi labda
lebegett a világ.

Fantázia

*Elképzeltelek
végtelen kicsinek,
akár a szézám magja:
de betöltötted
a parányi teret
és uralkodtál rajta.*

*Elgondoltalak
oly határtalannak,
mint a Világegyetem:
és más nem maradt
a széthullt ég alatt
kívüled, Egyetlenem.*

Bilala

*Roppant érckürtök riadója harsan,
jelzőtüz táncol fenn a sziklán,
szoborszép arcod sápadt, mozdulatlan,*

*és ujjong a nép: Istár, Istár!
Karcsú testedet aranypáncél őrzi
Harc és Gyönyör szűz Urnője vagy.*

*vágyaid seregét tanítsd meg győzni,
magad mögött gyűjtsd fel a hidat!
Hogy vissza ne várjon nyugodt kikötő,*

*halandó hosszan ne öleljen,
mert nem lehet méltó rád más szerető,
csak ki maga is majdnem isten!*

Kiválasztottalak

*Akkor születted,
mikor szomorú-édes a szürkület.,
halkan énekelnek a lányok,
és meghalnak a pillanat emberek,
mikor a holdfény
elmosza a valóság határait,
istenek osonnak alacsony szobákba,
és mindenki vár valakit.
Téged hívtalak
mágikus szavak
igézetével,
az ősmúlt homályából.
mert szépséget és szerelmet kerestem
szent céltalansággal.
Azt akartam,
hogy az egyetlen te légy,
aki megérthesse a végtelenben
lelkem hívójelét.*

*Összeraktam
a világot önmagamban,
homlokod síkjából kivált a tér,
határtalan és mélyfehér,
szemed tüzével meggyújtottam
a csillagok örökmécseit,
köldököd ívéből lett a föld,
hegyekké nőttek büszke melleid.
A felhők fátylát hajad szőtte át,*

*és öled szülte az óceánt.
Színarany szentélyt emeltem,*

*gyémántból csiszoltam tízezer ablakát,
hogy az emberfeletti ragyogásban
kettőnk lényegét megtaláld.*

*Terhet raktam rád
és viselned kell
minden lény bánatát.
Sikolyod az Üresség
süket csendjébe hull,
és visszaverődik
a világegyetem
vágyból épített falairól.*

*Akkor születnél,
mikor szomorú-édes az este,
és a csendes szavak
messze hallatszanak.*

Kiválasztottalak.

SZERELMI UPANISÁDOK

A tanítványom

*karcsú és kicsi,
s mint üde lótoszbimbók
duzzadnak drága mellei,
a Hat Világon
nem találni mását:
istenek és halandók
egyformán csodálják
a szépségét, a szellemét,
nyakát, és válla lágy ívét;
pálmák hajló ága
a karja, és a lába,
hullámzó barna derekát
keskeny ezüstöv fonja át,
gyöngy ég köldökén;
aranyszínű fény
szikrázik a haján,
szeme éjsötét,
és az ajka koráll.*

*Amerre csak lép:
csókolják köntösét
és földig hajolnak
előtte a nyíló virágok!
Ő a Szép Tanítvány,
- és néki szólnak
e szerelmi Upanisádok!*

I.

Szép tanítvány
ülj lábaimhoz,
szempillád sátra
fedje el arcod,
és figyelj éberén.
A szó melynek súlyos
zengését hallod,
szívedig érjen el.
Élet és halál,
vágy és szerelem
-értelmét ne kutasd,
én sem ismerem,
de lásd mögötte meg
az örök lényeket:
minden mulandó
ami keletkezett.

Gondolataim
adom most neked,
hogy emlékezni tudj,
ha majd nem leszek,
hogy szemed sötét csillagát
ki ne olthassa a mohó világ.
Nézz rám,
had áradjon át
erőm, tested minden pórusán,
hogy érezd magadban a Végtelent,
s a végtelenben

Önmagad.
Igy maradj.

ilyen derűsen,
jó a mozdulatlanság,
engedd,
had folyjon rajtad át
a létformák
örvénylő hulláma
ne rémitsen
a csontvázak tánca,

tudd, hogy

M i n d e n T e V a g y!

A varázsigére
megtanítottalak.

II.

Szép tanítvány
ülj lábaimhoz:

A lótoszok bezárták fehér kelyhüket,
nézd a madarak lassú szárnyát,
közeleg már az esti révület.
Árnyék hajol ránk, átölel,
-ez a hallgatás ideje,
semmi beszédnek nincs helye,
-hát szavak nélkül mondom el:

úgy szeretlek,
hogy soha senki más
nem szerethet így
se téged,

se mást.

*Lásd
az évek
emlék-villanások,
elperegnek,
mint homokórán a porszemek:
érteni szeretnéd a világot,
-és önmagad sem ismered.
Engedd, hogy megmutassam benned
a Végtelent,
hogy tükröt tartsak eléd,
melyben nyüzsögnek a formák,
-parányi hangyák ezüsthomokon-
ám ha megragadni akarnád,
szét-foszlik a kép
és forró kezeddel
összefonódó testeinkhez érsz.*

*Tudom, hogy félsz
és riaszt a mélység,
mégis tudásra vágyol:
csillagról csillagra lépve,
kövess a nyüzsgő semmiségbe,
hol,- mint lidérccláng az ingoványon-
világít majd a szemed fénye.*

Te Vagy Minden,

*formák kezdete,
sorsok vége,
és köldöködön
sugárzó*

*gyöngyszem
a Világ!*

III.

*Szép Tanítvány
ülj lábaimhoz:
két duzzadt melled
fedetlen legyen,
hogy a formák örök mozgását
követhesse vágyódó szemem.*

*Mert tűnő formákat töltünk be minden:
emberek, állatok, növények, sziklák,
s míg kábán keressük a teremtés titkát,
bennünk örvénylik az Egy és a Minden.*

*A forma: ü r e s s é g,
s az üresség: f o r m a.
csalóka délibáb,
szeszélyes és kusza kép,
mit szél rajzol a homokra!
A mozdulatlanság a lényeged,
a Léte millió változását
mégis te élteted,
M i n d e n T e V a g y.*

*Gomolygó felhő a hajad,
melleid a tenger hullámai,
szavakban szél zugását hallani,
ha ölelsz, hegyek omlanak!*

*Ismerd meg magad:
szemem tükrében érted ég a fény,
egyek vagyunk mi ketten,
mint rég, a végtelen
élet kezdetén.*

*Időtlen-idők óta,
hány foglalatba csiszolt
a mohó szenvedély!
S te, csillogó gyémánt,
uralkodsz mindenki szívéen.
Mert te vagy a vágy.*

*Maradj enyém,
hogym játszassuk tovább
a teremtés mindig-megújuló
misztériumát.*

IV

*Szép Tanítvány,
ülj lábaimhoz:
föllötte már a hajnal
az égre arany-nyilát,
s az éjszaka nyirkos
ölelésétől lassan,
fáradtan kibontakoznak a fák*

*Kusza útvesztő a létünk,
fénybe vagy sötétbe lépünk,
magunk döntjük el.
A cél nincs közel,
az út meredek:*

*hányszor zuhantam
mélységbe veled!
Hol megtalálsz, hol elveszítelek.
Elmúlt felettünk millió élet,
-és újra megérttem negyven évet.*

*És, hogy megértsd, mi a lét:
kezembe vettem a világot,
s mint kerek almát nyújtottam át.
Ismerem a Védák ezer himnuszát,
az igazságot, mely a legnagyobb
mit tanítottak az Örök Buddhák,
-csak Te vagy titok.*

*Te,
kinek a teste,
Lelke is enyém:
és oly egyszerűn
hajolsz a kerevetre,
meztelenül,
mint fénny,
mely a végtelenben
szétterül.
Te vagy,
kinek neve nincsen:*

M i n d e n T e V a g y !

*Leszállt a nap
Vihar készül,
vond szebb ruhád,
húzódj közelebb,
had öleljelek
szorosabban át.*

*Az ég sötétül,
esni kezd.
Fél az erdő
s a megborzongó fák
nyugtalan vággyal nézik,
a közelgő éjszakát.*

V.

*Szép tanítvány,
ülj lábaimhoz:
itt megoltalmaz a varázserőm.
nézd, a szent hegy kettényílott,
démonok csatáznak fenn a tetőn,
fojtó füst száll
érckarmú kezek
tépik a sziklát,
remeg a föld,
ömlő vérüket
kék kigyók isszák
orkán üvölt.*

*A benned duló új vágy viharát
győzze le gyémánt-akaratom!
Őrizd meg nekem
meztelenséged örök ritmusát,
enyém légy mindig, azt akarom!
Titkunkat ne tudja más,
csak a végtelen,
mely azonos velünk,
veled és velem.*

*A misztikus mantrát
nem feledted el,*

*-T e V a g y M i n d e n-
ezt tudnod elég.*

*Ha én fonódom rád:
szenny hozzád nem ért,
ezerszer hullhatunk a sárba,
bűnünk nincsen,
homlokunk fehér.*

*Csillapodj te szél,
szétzilált haját simítsd le szépen,
vörös villámfény,
gyűjts szikrát sötét szemében,
te zúgó zápor,
takard be,
mint könnyű fátyol,
ne lássa könnyét a világ!
Isteni folyam,
rohanj,
parancsolom,
lábát öleljed át,
és mosd le róla
az idegen utak
piszkos porát,
ami hozzá tapadt!*

Lásd, újra tiszta vagy.

VI.

Szép Tanítvány,
ülj lábaimhoz
és dobd le könnyű lepledet:
úgy lépj elém, mint istennő,
ki az Igaz Tudásra vágyva,
a Guru szolgálatára
megjelent.
A csészékbe önts teát,
illatozzék a füstölő,
égjen áldozati láng.

A mélységes Vajrayana
titkait szívedbe zárd:

és ölelj, így
a múltó percről el ne késsünk,
mágikus-szent-egyesülésünk
öröme hív.

ismerd fel bennem önmagad,
tudd, hogy

M i n d e n T e V a g y !

Most elnyerted a beavatást:
miattad csendül minden ének
érted van minden upanisád,
mert nincs más szépség,
csak a te szépséged,
nincs más vágy,
csak mit utánad érzek.

*nincs más gyönyör,
csak amit te adsz.*

*Nélküled a varázs-szavak
elveszítik hatalmukat,
az ürt te töltöd meg fénnnyel,
nélküled nincs nap, se éj,
nélküled
nincsenek színek,
csak fekete-fehér
egyformaság:
karod a végtelenbe ér el,
ölelkezel a mindenséggel,
szívdobbanásod
az örök zene.
Ez Vagy Te!*

VII.

*Szép Tanítvány,
ülj lábaimhoz:
tizennyolc tavasz
virága hullott
forró öledre már,
és kinyíltál,
mint a lótosz szirma,*

*sorsod égő homlokodra írva
izzik, mint szívedben a vágy!*

*Látod a szent lótoszvirág
mocsárban fogant drága kelyhét
a fénynék hogyan tárja ki?*

*S m í g á t ö l e l i
a végtelenség,
hószirmát folt nem érheti.*

*Ugy merülj el
a viharzó gyönyörben,
hogy a szenvedély hulláma
csipőd szép mozdulatára
lelkedről is leperegjen,*

*és tudd:
te vagy a tenger,
ki minden folyamot befogad,
te vagy a zugó szél,
ki korbácsolja a habokat,
te vagy a Törvény
ki rombol és újrateremt,
te vagy az Ember,
aki a titkot ismered:*

M i n d e n T e V a g y,

te vagy a Szűz,

*aki gyújtod és oltod a vágyakat,
te vagy a Szép Tanítvány,
aki tiszta maradtál,
míg minden kéjre megtanítottalak,*

hogyan tudd:

*nem urunk,
de szolgálónk a vágy,*

*és örökre
legyőzzük a halált!*

*Ülj ölembe
és kulcsold át nyakam:
összefonódott testünk a Diadal,
Vajrám átfogja a világot,
Ganthám hangja a végtelenbe hull!
Halld a szárnyaló imákat?
Om Vajrapani Hum!*

VIII.

*Szép Tanítvány,
ülj a lábaimhoz:
sokáig vártam ma rád.
Ashramunk apró taván,
nézd csak kinyílt
az első lótuszvirág!
Milyen féhéren
izzik! Letépjem,
hogyan diszíttesse ruhád?*

M i n d e n T e V a g y,

*-ha fáj is,
ez a csodálatos virág is,
és a Világ is, ami Benned él
mit önmagadból kivetítettél:
figyeld a sok színes, nyüzsgő képet,
minden a te teremtményed,
a lények
végtelen haláltánca*

*ott tombol tudatod mélyébe zárva,
mint iszap-börtönében a lárva,
ki vár az időre:
mikor nől könnyű, szivárványos szárnya,
hogy a Fény felé szállva sorsát betöltse!*

*Iszonyú lenne számunkra a Lét,
ha elfelednéd a varázsigét,
ha lesüllyednél a vak homályba,
a sivár, egyforma hétköznapiságba:
egy elhibázott mozdulat
és szárnyaid lehullanak,
-hiába kiáltanék utánad,
a mélységben nem hallhatnád szavam.
Letépjük-e a virágot,
ki a Nap felé fordul boldogan?*

*Cirógasd meg inkább
fényben fürdő szirmát,
ahogy én simítom végig
meztelen karod:
szeresd,
ahogy én szeretlek téged,
-mit érne néked
egy merev-mosolyú,
hervadó halott?*

IX.

*Szép Tanítvány,
ülj lábaimhoz:
magasan jár az égen
Surya lángszekere már,*

*A Sugaras Isten lándzsája villog,
és ég a táj a tűznyilak nyomán.
Enyhülést keres ember és állat,
a föld egyetlen izzó katlan,
forró a lég és mozdulatlan,
árnyéka sincs a könnyörgő fájnak.*

*Szemléld a láthatatlan világot!
mily csalókán táncol a fény
az istenek játékszerén,
vizek fodros hatán,
dombok üstökén,
mezők fehér virágán,
kigyók aranyszemén.*

*Elmondom, hogyan élj:
szeresd hazádat,
hol nyugtalan bolyongsz,
és embertársad,
kit szenvedés üz, s a gond,
legyen barátod
növény és állat,
sebet ne üss, se vért ne onts,
légy tiszta mint a vízcsepp,
mely a lótuszlevélen remeg,
és a Valóságot
egyszer felismered!*

*Nézd a látszat-világot:
fényben fürösztí, élteti a Nap,
de egyszer a tüzek mind kialszanak,
csak te gyűjthatsz újra lángot,
új napokban,*

új csillagokban,

*és az én szívemben,
mert*

T e V a g y a M i n d e n !

X.

*Szép Tanítványom,
ülj most le mellém:
újra elmaradt mögöttünk a Nyár,
mint apró lábnym
a Part fövényén,
nem is látszik már,
s ha megkérdezném,
ütött-e sebet lelken,
mondd, mit felelnél?*

*Az Óceán se végtelen,
s a hegyek is elsimulnak egyszer,
szíved ne fájjon,
a csillagok sorsa se más:
keletkezés és pusztulás,
egyre gyérül az égi lámpák sora,
az istenek homoka megfehérül,
csak Te nem változol soha,
mert*

M i n d e n T e V a g y ,

*a Lét örök forgása,
virágok tüze, hervadása,*

szenvedés oka, gyönyör forrása,
te vagy, akire mindig vártam,
s míg ajkam egy percig a szádon időz,
hulló levelek halmazával
elborít minket az Ősz.

XI.

Szép Tanítványom
ülj most le mellém:
a Hat Világon
urra lett a Tél,
felettünk óriás hegyek,
ahol a jégge-dermedett
istenek szívében nincs öröm,
és kristállyá fagyott
szemedben is a könny.

Tudom, hogy megaláztak,
a gúny mérgezett nyila
sebezte gyenge hátad,
és nem hitted el soha,
hogy megismered egyszer
a szenvedés gyönyörét!

Vedd fel
a vezeklők köntösét,
hintsd be korommal
selymes hajad:
míg elmondom újra
a varázsigét:
M i n d e n T e V a g y!

*És indulj Keletnek,
onnan ered a Fény,
aztán Nyugatnak térj,
erre van Észak,
és arra Dél,
lent a Magas és fent a Mély!*

*Mire vársz?
Önmagad keressed,
-és engem megtalálsz.*

*Vagy el se mozdulj,
egy lépést se tégy,
csak öleld át térdemet:
minden út hozzám vezet,
E g y vagyunk ketten,
Kezdet és a Vég!*

XII.

*Szép Tanítványom,
ülj most le mellém,
Rövid az álom
és hosszú az éj,
késik a hajnal
hűs ölelése,
felhők rohannak
az ég peremén.*

*rejtik a Csillag
sugárzó-kék ivét:
mit hoz a holnap?
Félek,*

és nem tudom miért.

*Ám egyszer,
-ha nem lelnék
meztelen heverve
a Tudás szent Fája alatt,-
elhagyom ezt a vidéket
és megyek, amerre
lángoló üstökös mutat:*

ilyen volt a szemed fénye!

*És sem az egek zord felsége,
sem a poklok tüzes mélye
nem riasztanak,
mert*

M i n d e n T e V a g y:

*nyiló virágok szépsége,
és a tér végtelensége,
a Boldogság,
ami fáj,
a Vágy,
aminek nincs neve:*

*szeretlek,
s oly mindegy már,
hogy mindezt érted-e.*

XIII.

*Szép Tanítványom,
ülj most le mellém:
a percekbe zárt
idő már lejárt,
és átok szálljon
felkent fejemre,
ha elfeledném
hajad illatát.*

*A Tűlsó Partot
mikor érem el,
nem tudom még,
és fáradt szemem
bucsut se int:
a Végső Upanisádot hallod,
a végtelennek így szabok határt,
a magam törvénye szerint.*

*Mig sorra kinyíltak éveid,
megtanultuk, mi a vágy,
Felismertük a szenvedést,
és ponttá törpült a világ.*

Átléphetjük a hegyeket,

*számunkra nincs már akadály,
lábunkhoz hajtja habjait
a legyőzött óceán.*

M i n d e n T e V a g y!

*ezt visszhangozzák
a határtalan Ég pillérei.*

*Csak egy emberi mozdulat,
egy mosoly hiányzik még,
mely több, mint isteni.*

*Dobd el
az Önzés fátyolát!
Önmagad csak így lépheted át.*

MENNY ÉS POKOL KÖZT

Menny és Pokol közt

*Vágyaink lassan
elhagynak minket,
mint égő várost
a menekülők
szélbe dobáltuk
a kincseinket
üres kézzel
állunk egymás előtt
Ég és Föld között
lengünk mint inga
méz és méreg
szivárog csókjainkba
elszakadni nincs erőnk
Megint tavasz van
legyőzve liheg
a bölcs Halál
s a Lét újraéled
siess te is hogy
zálogul vihesd
tested-lelked
és szép tizenhét éved
Fény és árnyék közt
lebegünk ketten
magas és mély
örök elérhetetlen
jaj annak aki téved
Sokat akartam
ne gyülölj érte
ne is szeress
jégkarral ölelj tovább
ezer didergő*

éjünk emléke
enyhíti majd
a kínok tüzzáporát
Menny és Pokol közt
lengünk mint inga
méz és méreg
szivárog csókjainkba
és egyre kékül a szánk.

Válassz!

*Szakadék
örvénylik alattad
a Pokol tüzes torka tág
szép testeddel
hiába akartad
rejteni a Völgy bejáratát*

*Egyetlen lépés csak
és zuhannánk
sebesebben
a gyötrő gondolatnál
nincs lépcső
nincsenek fények
se hangok
jeges rémület száll
monoton
zugás a lélek
öbleiben
fehér kagylók
hevernek valahol
vakon
és süketen
fekete gránit
folyosók ölén*

*Sokáig
bolyongtam én veled
mig a Ragyogók Egéből
idáig üztelek
Egyetlen lépés csak
megbotolni*

*vérző kövön
hűvös gyönyör
hevülni havon
didergő kristályfalon kúszni
és egyre mélyülő
tárnákba visszacsúszni
hol halott az Idő.*

*Egyetlen lépés csak
előre vagy hátra
Eget vagy Poklot keresel
sorsod viselem
válassz!
Ez a nemlét határa:
ki nem mondott
szavakra válasz.*

Feloldozás

*Ki nem mondott szavak
zuhanak közénk
mintha halálraitélt
ősfák roppant törzse
roskadna össze
tüzes szekercék
szent dühe alatt*

*Rámvillanó szemed
felgyújtja az eget
melled kettős csúcsát
irigylük a hegyek
csipőd ritmusára
hullámszik a tenger
és betelik a világ
szerelemmel*

*Élsz öröktől fogva
a vágy megsokszorozza
tünő életeidet
és szépséged pokla
ölelni kényszerít
gyötörjük egymást
összefonódva
de sorsunk vadonát
áttörni mégse tudjuk
kigyók tapadnak ránk*

*Vigyázva ringasd
alvó szörnyeinket
mindegyik hozzánk hasonló*

*csak ringasd őket
vigyázva ringasd
közben majd eldadogjuk
minden bűnüket feloldó
szavainkat.*

Ébredj

*Öledre hullok
izzó csillaggá válva
az égbolt egyetlen villanás
táncol a tűzben köldököd spirálja
a melled két Fehér Óriás*

*Küzdeni kell most
óvni a roppant erők
örök egyensúlyát a Térben
szépséged jármába fogni az Időt
és uralkodni az Egészen*

*Hallom a hangod
mint hívod a Pusztulást
mely mágneses karodba hajszol
és amíg felrobban bennünk a Világ
te alszol!*

Rege

*Magas sziklapárkány
pereménél álltál
és nézted a vizet.
Szemed sötét volt,
mint izzó széngolyó.
Lent megbillent a Tó,
sarka felemelkedett,
s óriás tükörként
ragyogta szépségedet.*

*Szolgáid legyenek
az örök istenek,
villámok őrizzék
lépéseidet!*

*Megremegtél
mikor kinyílt az Ég,
és melleidhez ért
a Nap arany keze.*

*Rege
szövődik köréd:
fekete homály,
titok takarja életed.
"Volt egyszer egy lány,
aki varázslót szeretett."*

Szines kövek

*Örök-pár lehattunk volna ketten,
de sorsunk minket rútul elvetélt:
nálad jobban senkit sem szerettem,
és elcserélnél szines kövekért.*

*Elhamvadt szemed tüzén az alkony,
egy könnycseppben ezer nap haldokolt:
még a szél sírását most is hallom,
sötét felhőn viaszfehér a hold.*

*Szépséged csak karjaimban teljes,
neved ki nem mondhatja senki más,
mint a víz a szomjazónak, kellesz,*

*miért vakít el hamis ragyogás?
Szines kövekkel játszol: sárga, kék,
és nem tudod, hogy életünk a tét. .*

Mértékek

*Az űrmértékek
megteltek mind a tengerek vizével,
a hosszmértékek
sorra elkoptak a végtelenségben,
a súlyok súlytalanná váltak-
egymásra támadt
tér és idő:
betellett minden mérték*

*És megroppant a kék ég,
az utolsó csillag
menekülő fénye
sötét szemedben
lassan elmerül*

*Csak te maradtál,
mert így akartam,
hogy szerethesselek
mértéktelenül!*

Őrizd a lángot

*Valaki
kinyitott egy ablakot
a halottas-szoba
megtelik csönddel
fénnyel
érzem
valaki lapoz
egy régi könyvben
áttetsző kézzel
a Tükör homályán
halványul egy arc
szépsége egyre sápad
kialvóban egy szempár
a legcsodásabb
felbemarad
egy mozdulat
már semmi sem fáj
széthulló kristályalak
önzése foglya
magamból formáltalak
énem végtelenje
és megtanítottalak
életre
titokra
szerelemre*

*Pislog a mécs
ijedő madár
szárnya rebben
nem késő még
őrizd a Lángot*

*mert ha kilobban egyszer
engem többé
meg nem találhatsz!*

DOMINÓ

Dominó

Mártának.

*Lidérces,
lebegő éji órán
megtanultam,
hogy nincsen őszintébb,
magányosabb játék
a dominónál*

*Egymás mellé rakni
a koppanó, fekete lapokat:
a vak játszik így
naptalan, hosszú nappalán
s amint izgató,
mély köröket tapogat ki
érzékeny ujjaival a kockán,
vagy ingó tornyokat egymásra épít
a hullámszó-hátú asztal lapján:
elfelejti, hogy számára az éj örök,
megbűvölik az érdes, mély körök,
és azt hiszi, hogy a reggel csak késik.*

*Így hittem én is,
és vártam egyre a reggelt
megingó, karcsú tornyokat rakva.
De alvó szemed
pillája meg se rebbent,
hiába hangzott fel
leomló tornyaim robaja:
lezárt ajkadról nem röppent el szó.
Fürtös fejed úgy pihent ölemben,
mint egy ottfelejtett dominó*

Becce

*Apró kezével tapsol és nevet:
szépnek látja az életet.
Számára a tükörkép valóság,*

*Becce, kicsi lány, bohókás jószág,
gyémántként ragyog a szeme:
ő a nagyok törpe játékszere....*

*Leül és feláll, majd körbe tipeg,
-beszédjét nem érteni meg...
Egy éves lesz tizenhetedikén!*

*Nagyon szeretünk ám, anyád és én:
-nőjj szépen drága kis gyerek,
csöpp híd, örvénylő életünk felett...*

Újrateremtés

-Unokám, Krisztina születésére-

Üveggolyó
volt
az ég
széttörött
kékjébe
folyt
az óceán
eipattanó
délkörök
fonódtak rám
ismerős
vízözön
vitt az ős-
ködök felett
az én hangom
lebegett
legyen ime
egy sejt szíve
újra dobbant
a roppant-
végtelen
sohsem teremtett
tengeren

Mikroszkóp

Puha

*grafit ceruzával
rajzolj vonalakat
és pontokat
a rajzlap csücskére,
aztán tépd le,
és tedd a mikroszkóp alá!*

Hegyeket látsz,

*tavakat és utakat,
falyakat és városokat,
folyókat és tengereket,
házakat és embereket.*

Völgyeket látsz,

*erdőket és réteket,
sivatagot és oázist,
magányos utast
és kígyózó karavánt.*

Chaost látsz,

*forgó és robogó világot,
csillag-ködöt,
kihült holdakat
és millió, lángoló napot.*

Elég volt?

*Emeld fel a fejed!
Csodát láttál,*

*s ne gyötrődj azon,
miképen történt, hogyan:
győződj meg róla!
Csak pont volt és vonal.*

Látogatás

Urbán László barátomnak szeretettel

*Lehunyta szemét a lámpa
és a csend belépett a szobába.
Halkan járt,
egy-egy bútor megreccsent néha.
Olykor körbe futott a falon
az autók piros árnyéka.*

*Az asztalon fáradtan izzott az óra,
percek zuhantak a zöld mutatókra.
Valaki
felült az ágyán: és a csend
lassan az ajtóhoz lopózott,
és kiment.*

A reggel varázsa

*Kábultan ébredsz
és a csendben
a vackod nyögve reccsen,
felülsz, görnyedt a vállad:
a gond gubbaszt rajta
s gyűrött takaródon még ott hever
az éjszakai bánat.*

*Az óra ver,
s amíg a nyakkendődet kötöd,
a tükörből látod az aranyló ködöt,
s napnak és a holdnak
összeolvadt fényét,
s az éjszaka tűnő sötéttségét.*

A rigók harsogva dalolnak.

*Kilépsz az ajtón fészületlen,
a fák hajlongnak kint a kertben,
hozzád simul a szél,
finoman meglegyint,
megborzongsz, s érzed:
boldog vagy megint.*

*A távolból húsvéti harangok kongnak,
a virágok kelyhén méhek zsibognak.
Mintha méz csurrant volna a szádba:
az éji bánatnak nyoma sincs már,
elbűvölt a reggel varázsa.*

Tavaszi erdő

*Meztelenül áll az erdő,
mint a lány, aki fürödni készül,
és kilép ledobott ruháiból.
A távoli ég lassan már kékül.*

*Hűvös a hajnal, remegnek a fák,
mint a szégyenlős szűz, aki fél,
hogy ágra akasztott, könnyű ruháját
ellophatja a szél.*

Jönnél-e?

*Jönnél-e, mondd, csatangolni velem,
pirosló erdők keskeny útjain,
hol lábunk nyomán csendülne a lomb,
mint verssorok végén a tiszta rím?*

*Együtt bolyonganánk a végtelen
pusztulásban: ó élni, élni jó!
Tar bozótok bámulnának halott
szemmel: águkon néhány kék bogyo.*

Jönnél-e hát?

*Millió
sárga levél
hullana ránk,
átölelnél,
jó lenne már
így maradni, örök időre,
mint borostyánkőbe
zárt lepkepár.*

Kik hallották

*a hangyák imáját,
mely parányi szívükből
száll az istenekhez
az áldozati füsttől
fekete oltárok sebzett
kövén, -közülünk
kik látták
a fehér tojások izzad
és megértettük-e
a felfénylő reményt?*

*nem
és ezerszer nem,
könyörgésük el hozzánk nem ért
különben
céltalan lépteinkkel
miért taposnánk
őket százszámra szét?*

Híd

Urbán Ernőnek ajánlom

*Féltem vigyázom
a karcsú Dunát:
gépkocsi gázol
a testemen át*

*a messzi hegyekbe,
hol kékül a lomb,
hol fénylik az út,
hol hajlik a domb.*

*Híd vagyok én csak
a karcsú Dunán:
nézek a tűnő
hullámok után.*

*Csak csók vagyok én
a folyó ajakán,
szírt az apám
és víz az anyám.*

A Rábánál

Ó, Ti mind,
kik elmentetek,
messzi útra,
ti szépek, jók
és kedvesek,
szeretnék veletek
együtt lenni
újra.
Kacagó örvények felett
lebegni boldogan.

Nem felel senki,
mohos kövek között
a víz
egyre rohan
visz
iszapot,
ágot,
rögöt.

Ó, a folyó,
szent, változó,
és örök
mint a lét.
Végtelen útján
nincs emlék,
néma medrében
egykedvűen halad,
míg zöld mélyén
ezüstnyilként
cikáznak a halak.

Visszhang

*Szabadság-
kiáltjuk a hegynek kevély öntudattal.
S a tudatlan szikla
így adja vissza:
-vakság.*

*E-gyen-lő-ség,
tagoljuk lassan a szót, hogy értse.
Még se tudja jól
és így válaszol:
-hőség.*

*Testvériség!
Okosan szólj te szikla,
tisztá legyen a hangod.
Milliók figyelnek rád, hallod?
-véres ég.*

*Üvölti tovább a völgynek,
lenn komolyan bólogatnak a tölgyek,
és úgy csinálnak, mintha értenék.*

Ima.

F e h é r lótoszok,
hajtsátok meg fejeteiket
és leheljétek:

OM- áradj Végtelen Isteni Irgalom!

K é k szitakötők,
tárjátok ki szárnyaitokat
és suttogjátok:

MA- hogy ne sújtson senkit a Titánok
hatalma!

S á r g a liliomok,
bókoljátok a szélben,
és mondjátok:

NI- hogy minden ember legyen emberi!

Z ö l d gyíkok,
surranjátok a fényben
és kiáltsátok:

PAD- az Állatoknak békét, oltalmat!

V ö r ö s mályvák,
gyűjtsátok meg fáklyáitokat
és sikoltsátok:

ME- hogy csillapodjék a Szenvedők
gyötrelme!

F e k e t e párducok,
járjátok körül az éjben
és üvöltsétek:

HUM- hogy ment legyen minden lény
a Sötét Erők ártalmaitól!

*Mind a Hat Világot töltse be a
hangunk!*

OM - MA - NI - PAD - ME - HUM !

*Ó, Lótuszvirág Ékessége, könyörülj
rajtunk!*

Búcsú Apámtól

*Id. Rács Géza
emlékezetére
+1957. XII. 15.*

*Elmentél apám, derűs, bölcs öreg,
és itthagytad törődött testedet.
Tudtad, hogy a földi lét semmiség,
és nem félted a halál hirnökét.*

*Nem lázadoztál
a Sors Törvénye ellen,
a Jóság voltál,
az Örök Guru,
s amig fájó könnyem,
e verssorokra ejtem,*

*érezem, hogy tovább élsz bennem,
és nem vagyok már
olyan szomorú.*

Emlékezés

Rács Ernő emlékének

*Augusztusi éjre emlékszem,
mikor szikrázva hulltak csillagok,
és a folyópartra visszanéztem,
mint aki valamit elhagyott.*

*Elöttem jártál akkor,
magas, meghajló alakod
földöntúli fénnel övezte a hold.*

*Búcsú-szavaid messziről jöttek,
a folyónak szóltak és a nyáriak.
Huszonhat év tornyosult fölötted,
emlékek, arcok, árnyak.*

*Aztán a halálról beszélgettünk,
míg mentünk át a néma erdőn.
Mi és hogy lesz, ha majd az óra eljön.*

*Novemberi délre emlékszem,
mikor koporsódon hant kopogott,
és a mély gödörbe sírva néztem,
mint akit valaki elhagyott.*

*Mellém léptél akkor,
láttam meghajló alakod,
de lábad a hóban nem ütött nyomot.*

*Vigasz-szavaid belülről jöttek,
nekem szóltak és minden lénynek.
Millió év tornyosult fölötted,*

életek, halálok, születések.

*Aztán szavak nélkül
beszélgettünk,
míg szétfoslott minden rejtelem,
és ponttá zsugcrodott a Végtelen.*

Sirvers

Öcsém emléktáblájára

*Rács Ernő
buddhista pap
1930-1956*

*Találkozunk még és
ne feledd:
Minden visszatérés
a Nirvánához visz közelebb!*

Requiem
Ki Vagy?

*Ajtó,
mely a semmibe lendül,
lépcső,
ami homályba vezet,
arc,
embervonások nélkül,
kéz,
mely nem érint más kezét.
Szellem,
ami lassan feldereng,
hang,
a kék üresség felett,
szépség,
mely sugárzó és örök,
szenvedély,
drága, szent edény,
mi egyszer-rég eltörött.*

Maya

*A Velencei-tó felett
súrolva
a sötét hegyek
peremét,
úgy gördült végig a nap,
mint egy óriás kerék.*

Robogott velem a vonat.

*Az ég
a földnek
furcsa szint adott.
A tóban megszólaltak a békák,
alkonyodott,
s én döbbenetesen figyeltem a fény
irtózatosan szép játékát.*

*Nem tudom meddig tartott az igézet,
talán egy perc volt,
vagy egy pillanat,
míg felismertem a való létet
a mulandóság zománca alatt.*

*Aztán az árnyak hosszúra nyúltak,
homályos csápjai nőttek az útnak,
és minden tudásom semmibe folyt:
idegen tájra világított a hold.*

Kicsi ház

*Kicsi, magányos
házat kersetem.
Előttem kóbor eb
kullogott resten.*

*Később már lámpa sem volt,
a hold is alig égett,
csak homályt láttam,
feketét meg kéket.*

*Gonosz árnyékba ütköztem,
és kövek ugrottak nekem.
Minden lépésem után,
belémkarolt a félelem.*

*Úzött az emlék, és a dac
urrá lett rajtam,
Mély volt a sötétség,
s én látni akartam.*

*Ujjam megrezdült a lámpa gombján,
és mint a kés, úgy vágott a fény:
Iszonyú gödör szélén álltam,
a kicsi, magányos ház helyén.*

Vancouver

*ércmadár
Grönland fölött.
hanghatár.
tengeren
bóklászó jéghegyek.
rámdől a föld.
jóbarát nyújt kezét.*

Vancouver.

*a város, a sziget.
milliomosok, munkanélküliek.
totempool, a sok autó.
a kínai negyed.
a Fraser folyó.
a Stanley park. fehér bálna.
a Robson. felhőkarcoló.
meztelen nők non-stop tánca.*

*zúg a Csendes Óceán.
sorsokat hoznak
álmos nagy hajók.
otthon hajnalodik már.
hallod a rigót?*

Zarándok

*Csak állt és várt.
Felette felhők zúgtak el,
és átölelte a végtelen.*

*Arca
barna volt,
ruhája gyűrött, foltozott.
Kelet felé fordulva állt,
imádkozott,
és várt.*

*A halál késett,
de a vén zarándok tudta:
véget ért már az útja.*

Jel

*Nagyon elfáradtam már.
Lépteim nyomában
halkan sír a hó.
Amerre jöttem,
a végtelen csöndben
mindenütt hagytam
egy apró kis jelet:
néhány szót,
pár üzenetet,
hogy zarándok-utamra
ráismerjenek.*

*De nem követett senki. Kár?
Ki tudja?*

*Már köddé válott előttem a cél,
és körös-körül minden oly fehér...
Farkasok martak belém,
jeges sziklák közt lebegtem,
de én csak mentem,
egyre mentem
a sarki fény után.
Most majd magam is
jel leszek csupán,
és nemsokára
minden jelet
vastagon belep
a hó.*

Sunyata

*kezdete nincs
és vége sincs
se hangja nincs
se fénye nincs
határtalan
mozdulatlan
nincs mélyen
és nincs magasan
sohase volt
sohase lesz
VAN
örök
felhőtlen
tisztá
Űr
hang ha támad
imává
sűrűsül
fény ha árad
torz
tükörré
tágul
melyben árnyak
mozognak körbe-körbe
a lét tudatától
megrészegülve
az Istenasszony mosolyog
karján Fehér Gyeplő feszül
keblét kitártva megmutatja
ü r e s belül
ha ezt megérted*

nincs már semmi dolgod
se égen
se földön
árnyad szertefoszlott
a Célt elérted
számodra nincs
se rossz se jó
léted vég nélkül való
magad vagy
örök
egyedül
felhőtlen
tisztá
ÚR

Búcsú Jackitől

A kis Dávid unokámnak

*Hűséges szeme utolszor fénylett rám
fel-fel villanó, távoli fényreklám,
titokzatos, végső üzenet.*

Legkisebb gazdáját nem várhatta meg.

Meditáció a sztupánál

*A nagy sztupán
könnyen, puhán
ragyog a hó.
Fehér csúcsán
a holdkorong,
a napkorong,
és láng lobog
és zug a szél,
rád gondolok,
csengő zenél,
múlt és jövő
már összeér,
tűnt szerelem...
nincs semmi sem
és senki sincs,
nem vagy te sem,
csak én vagyok,
egyedülvaló,
látzatvilágom közepén,
mely úgy olvad el,
mint e nagy sztupán
a hó!*

Verssorok az ismeretlen bánat óráiból

*Ha nem leszek majd,
szeresd a csendet,
és kerüld a zajt.
Sokat időzz a kertben,
s ha jó az ősz,
hallgasd, hogy a szél
mit beszél.*

Örökmozgó

Mártának

Ilyenkor
november derekán
a Nap már didereg,
lángja visszafénylik
a Csoma-sztupán.
A hulló levelek
négy elmúlt évtized
emlékét idézik,
minden bánatát, örömét.

Örökmozgó-játék a lét,
filmünk még pereg,
nézzük együtt végig,
míg nem lesz
egészen sötét.

TARTALOM

Istenek tenyerén

Istenek tenyerén	9
Mágia	10
Tigris-Dzsátaka	12
Durga	14
A Pók imája	16
Fantázia	18
Bilala	19
Kiválasztottalak	20

Szerelmi Upanisádok

A tanítványom	25
I.	26
II.	27
III.	29
IV.	30
V.	32
VI.	34
VII.	35
VIII.	37
IX.	38
X.	40
XI.	41
XII.	42
XIII.	44

Menny és Pokol közt

Menny és Pokol közt	49
Válassz!	51
Feloldozás	53
Ébredj	55
Rege	56
Szines kövek	57
Mértékek	58
Őrizd a lángot	59

Dominó

Dominó	63
Becce	64
Újrateremtés	65
Mikroszkóp	66
Látogatás	68
A reggel varázsa	69
Tavaszi erdő	70
Jönnél-e?	71
Kik hallották	72
Híd	73
A Rábánál	74
Visszhang	75
Ima	76
Búcsú Apámtól	78
Emlékezés	79
Sirvers	81
Requiem. Ki Vagy?	82
Maya	83
Kicsi ház	84
Vancouver	85
Zarándok	86
Jel	87
Sunyata	88
Búcsú Jackitől	90
Meditáció a sztupánál	91
Verssorok az ismeretlen bánat óráiból	92
Örökmozgó	93

